

РАБОТНИЧЕСКА ИСКРА

Орган на Работническата Комунистическа Партия в България.

RAB. ISKRA, Organ der Kommun. Arbeiter-Partei Bulgariens.

Organ of the Bulgarian Communist Workers' Party.

Organe du Parti Ouvrier Communiste de Bulgarie

АБОНАМЕНТ: 10 броя — 10 лв., 20 броя — 20 лв., 40 броя — 40 лв. Един брой — 1 лв. Двоен брой — 2 лв.

Адрес: Ж. Дикиджиев, ул. 25 линия № 2 — Варна
Adresse: Sch. Dikidjief, 25 linia № 2 — Warna (Bulgarien)

Резултатите от изборите.

Днес когато в България класовите различия се диференцираха достатъчно ясно, за пролетарията е много по-лесно, при наличността на класово съзнание и революционна тактика, да тръгне по правилна ориентировка. Изборите показаха, че идеологията на политическия буржуазен демократизъм е вече изиграла своята роля и отстъпва място на класовия практицизм. Това е и главната причина за парламентарната катастрофа на буржуазните идеолози от буржуазно-конституционния блок и на буржуазната радикална интелгенция от тесно-комунистич. лагер.

Буржуазията се мъчише да увлече широките дребно буржуазни маси в името на своите испитани методи на класова диктатура, върху базата на своята отживяла времето си конституция. Буржуазията се помъжи да възкреси миналото на своите младенчески години, но действителността и показа, че средствата против старостта не са още открити.

Буржуазната интелгенция в лицето на тесняците, лже-комунисти трябваше да си чули шията на една, колкото абсурдна, толкова и абстрактна идея фикс за „Работническо селско правителство“. Тесняциците, която разчиташе да изплува на повърхността на буржуазно класовите отношения, като увлече след себе си пролетарията и селската дребна буржуазия, в името на власта, се излгга.

Идеолозите на селската дребна буржуазия се указаха не само подалновидни, но и по-практични от тесняците. И вместо да поддат ръка на тесняшките властнически възделения за тесняко-дружбашка коалиция, изразена чрез „Селско-работническо правителство“, те поддъха ръка на градската дребно буржуазия и маломитно гражданство за селско-занайтчийска коалиция.

По такъв начин, те откъсаха доста солидна част от маломитните маси на „масовата“ тесняшка партия и я доведоха до пълна идейна и политическа катастрофа.

Но грозната действителност при разбиването на илюзиите не дохожда само до средата на пътя си, тя претърпява всичко. И тесняшките „вождове“ и мандаттори ще бъдат принудени да излязат горчивата чадо джното. Тесняците са загавили в блатото на опуртионизма тъй дълбоко, че не им остава възможност ни за връщане назад, ни за ход напред. Те са бити на последния си опуртионистически коз. Техните огромни загуби в гласове в най-индустриалните центрове свидетелствуват, че и много от влачащите се подир тях несъзнателни работници ги напушат, по-големата част от които търси изход на своето тежко положение — Где вие мислите, в революционните борби? — О, не, а под крилото или на власта или на буржуазията. Опуртионистическият паралич е доволно деморализирал този елемент, на който е избита всяка революционна завеска, от тесняшката разаращаща метода на общи фронтове, борби за парче хляб, парламентарни победи, селско-работническо правителство и всякакъв вид други илюзии на вечна измама.

В тези избори, не може да не констатираме и един особен очебителен факт, а той е: Въпреки задължителното гласоподаване, и въпреки, че с даване изборни права на циганите, компактно живущи в големите градове и индустриални центрове, числото на явилите се изби-

ратели да гласуват, именно в големите центрове, е намалено чувствително — с предшествуещите избори. Това показва, че наред с сжизнателния бойкот на Работническата комунистическа партия на изборите, има и един зародиш на стихийно антипарламентарно отношение, от страна на широките пролетарски маси, които са попаднали на идеен кръстопът.

Едва ли създаденото положение от изборите, макар и за кратко време, ще създаде едно затихване в класовите стълкновения. Напротив ние трябва да очакваме нови критически преживявания, на борбата около властта. Болезненото състояние на власта и парламентаризма в всичките балкански страни, като общо явление не може дълбоко да не засегне и България. Българската буржуазия ще направи последни и отчаяни опити за възвръщане в ръцете си прерогативите на своята класова диктатура. Българската буржуазия, бе бита в откритите стълкновения в Търново, тя бе бита в легалната парламентарно-политическа борба, но тя има друга сила, която не може да не използва, като последен и солиден коз, а това е нейната економическа сила. Буржуазията добре помни, че именно с своята икономическа мощ тя срази омразния чл. 4. Тя вса да се откаже от същия начин да срази и трети закон за сждене на бившите министри. И ако с член 4 тя смаза и умразния за нея дребнобуржуазен конституцизм, то тя днес ще се старае да смаже окончателно и дружбашката власт и парламент.

Като първи последствия на изборните резултати и дружбашките политически и икономически дребно буржуазни замисли, пролетарията трябва да очаква, бегството на капиталите из страната, ограничението на производството, застой в търговията, усилване на безработицата, спадане на валутата, покачане цената на продуктите и усилване на спекулацията.

Това са едни от нелегалните методи на борби, чрез икономическата си сила, на буржуазията, които ще поведат след себе си разстройство и в тъй разстроените финансови на държавата и дълбоко разочарование на масите в палиативите на дребно-буржуазното „селско занайтчийско“ правителство, което ще трябва „без време“ да се сгромоляса.

После това е възможно: фалиралата днес теснящина, да се помъчи още едни път да увлече пролетарията в името на илюзията за „единен фронт“ и селско-работническо правителство, или чрез ново участие в парламентаризма за излизане път да подкрепи буржуазията. Логиката на живота ни дават основание да мислим, че буржуазната интелгенция на тесняците „комунисти“ нема да пасува. Тя по едни или друг начин, открито или прикрито ще подкрепи буржуазията, като издигне лозунг против „дружбашката тирания“ и „за свободите на царола“, който ще е общ лозунг на буржуазията в борбата и с сегашната власт.

Разочарованието от измяната на дружбашките спрямо тесняшката партия и нейния нов конкобинат с буржуазията, не може да не внесе смут в разни сортните слоеве на тесняшките маси, — който може да дойде и до открито разделение или масово напущане на партията, главно от по издигнатата част на работниците в нея.

Българския пролетарият трябва да вземе акт от развитието на сжбитията и в денят на сгромоляването на дребно-буржуазното господство на селско-занайтчийския блок, да бъде готов не само да оспорва правото на власт с биржуазията, но и правото на пролетарската диктатура; тъй като всесветския ход на

Докато изходната точка на демокрацията е запазване и закрепване на частната собственост, чрез нейната най-висша форма — държавния капитализъм и кооператизъм — то изходната точка на комунизма е безусловно унищожаване на частната собственост и изствановдането на пролетарската диктатура.

(Из статията: „Демокрация и комунизъм“, брой 5 на „Р. И.“ от т. г.)

Капиталистическите опити за преизграждане в огледалото на неговата азиатска политика и световния пролетариат.

(из К. А. II.)

I.
Капитализма върви крачка по крачка все по-наежтре в хаоса, все по-близо до провала. Дните на неговото владичество са броени; но при все това с свойствената на всички загиващ енергия, той употребява хиляди и хиляди искусства и средства да може поне още малко да дыша. Капитализма е хвърлил котва в профитното стопанство, което обаче се намура в неоправимо разстройство. Производство и консумация представляваща някога сжгласие и пулсиращ живот, сж стъгнали такива противоположни фактори, две неща, които в големия растеж на стопанството не се допълват вече като гръбнак на обществения ред; те сж изгубили всекако допълнение и сж създали едни непреодолим лабиринт в световното стопанство. Естествено е, че жизнения въпрос на капитализма се върти около урегулването на производството и консумацията. Ако би могъл да намери той ключа за това, то цялата проблема би била разрешена.

Напразно! Неумолимото шествие на нуждата и грижата в Европа ограничават милиони хора в тяхния начин на живеење. Не че по-напред нямаше бедността, но сега тя е взела форми, които далеч засенчват предишната експлоатация. С големата безработица и понижение на нормалните заплати се отстраниха големи маси като консуматори. За това европейския пазар загуби по отношение покупателната възможност на чужди и свой сурови материали и фабрики. Което е верно за Европа, може да се каже и за индустриална Америка. Въобще, всички държави са прехажрили големата част от тяхестите на войните върху пролетарията, който поради това стана по-силно експлоатиран, повече омизерен. Тази болна Европа търси цер, респективно европейско-американския капитализъм търси оздравяване на своето стопанство. Това оздравяване той се издава да намери в по-силната покупателна възможност на неговите стоки и сжщевременно в откриване на нови източници на сурови материали. Разбира се, да се дадат по-добри условия на живот на пролетарията, да се намали една част от печалбата, върху това никога ни за миг сериозно не се е помислило.

II.
Така капитализма обрща вниманието си върху Азия, която има големо значение като консумативна област. Грамадното население, което прави почти половината от жителите на земята, трябва да се направи „зрело“ за консумирането на американско-европейските продукти. Много го то природни богатства на тази земя област са сжщевременно и едни тлъст кокал, който заслужава да се глътне.

В центъра на тези колонизационни стремения стои Китай. Индия, чиято принадлежност за сега е решена, сжщо е вече преминала едни изве-

стен етап на развитие. Докато тя преди войната внасяше своите сурови материали изключително в Англия, за да получи за тях фабрични продукти, под натиска на войната е прескарала тази промена, този облагородителен процес. Днес най-голямата част от сурови материали се преработват от индийски фабрики, Англия следователно е напълно отстранена. Тази промена е докарала до едно по-силно движение за независимост в Индия, сжщевременно обаче сж създаване на една собствена индустрия до по-голямо пролетаризиране. Че чрез това сжпротивленията спрямо Англия се усилват, освободителните стремения взимат по-голями форми, е обяснимо. Едни втор поред опитите за преизграждане важен фактор днес, е Мала-Азия. На първо място страна с богати петролни запаси, които имат грамадно значение не само за бюджета развитие на Европа, но и за цялия свет. Откриването на тези извори и зграбването на страната, възвръщането ѝ в сферата на интересите на великите сили, е горещия стремеж на сжщите. Политически присъединена към една държава, която с помощта на едни силен сжсед може да укаже до някъде сжпротивленията на плановете на капиталистическите държави, които нямат такъв интерес към политическата анексия, колкото едно основно споразумение върху владенето на стопанската експлоатация.

Обаче както вече споменахме център на азиатската политика е Китай. Най-гъсто населената страна на земята, която снабдена с индустрията и търговията на Европа и Северна Америка, би могла да стане някога всесветски фактор. Великите сили следват безогледно тази цел, да разработят тжкмо Китай, който беше най-изолираната от всички държави, да подарят на неговото население европейска „култура“. Гъстотата на китайското население говори за една „доходна“ експлоатация Европа и Америка искат на място ставашата все по-малка покупателна способност на европейския пазар, едни друг пазар, когото най-малкото сжответно да ограбят, за да отмахнат застой, който е настъпил в производството и който е следствие от липса на консумативни области.

Китай пжк, който се вижда обиколен от разните велики сили, от само себе си се разбира, че се противопоставя на експлоатацията на „цивилизовани“ държави. При това естествено той чувствувала своето безсилие, което лежи в цялата примитивност на страната и търси в тези разправии, които се вършат на негова сметка, сжюзници. Тази политика на Китай не е така ясна, защото засега и спора между заинтересованите групи не е взел открити форми, при все това вече ясно се показва в общи черти настъпващото развитие. Че стопанския път на Китай ще върви подобно тези на Германия след войната от

1870 гел. яма нужда от по-нататъшни обяснения. За да имат привилегии, за да бъдат главните участници, мисат се в това развитие на първо място Англия, Америка, Япония и Русия. Англия търси ерзац на своите ставани по самостоятелни колонии (пример: Индия), търси вместо тези, нови консумационни области. Америка търси и в пазар поради загубата на своята европейска търговия. Япония пък иска на първо място да си осигури китайските богатства за да гарантира на своята впоследствие добре развита индустрия нужните сурови материали. Русия, която има една обща дълга граница с Китай, води тази политика, защото тя вижда възможни условия на своето развитие в Европа. Докато тя водеше до световната война отявлена европейска политика, разстройството на европейското стопанство е докарало руската източна ориентировка. За да интересованите велики сили стои още Франция, която обаче на първо място подпомага европейския континентален блок и гледа на азиатските въпроси само от политическото гледище на равновесието на силите. Стопански тя не е заинтересована толкова много в настоящия момент, но това ще настъпи, веднага щом континенталните планове в Европа се реализират. Сред тези заинтересовани ясно се показват бъдещи групировки. С азиатската си политика Русия излиза като противник на Англия, която иска преди всички други да осигури своя пай. При това Англия има вече една здрава упорна точка. Америка сгъва тук поради свои жизнен интереси на страната на Англия, към които се присъединяват, като трет в съюза и Япония, защото последната се бои преди всичко от руското влияние. Решаваще в това групиране на великите сили ще бъде становището на Китай, и по това може да се дойде до положителни заключения. Русия на първо място признава независимостта на Китай (както и тази на други държави напр. с Турция, естествено от политически съображения), в същото време тя не е до такава степен капиталистически развита, щото за Русия проникването в Азия да предталява жизнен въпрос. Това обаче е случая по отношение Англия и Америка, така че тези са и трябва да бъдат в своето напредване по-остри и по-безогледни. Резултата е, усилява се симпатия към тогава, който не проявява явна потисническа политика. Русия, която преди всичко сама не може да приложи тези насилствени средства както Англия.

III.

Мъчно е сега при започването на тези групирания да се даде една точна картина на бъдещето развитие, още повече в едно време като днешното, в което мислата поради влиянието на кризите се развива много бързо. Докато днес азиатския въпрос още време под повърхността, утре може вече да докара до съжителство, които по своето значение ще надминат световната война. Присъедини ли се към европейския континентален блок и азиатския, т. е. присъедини ли се Китай към Русия, която от своя страна има в лицето на Франция и Германия съюзници, то последиците би била една нова война от невиден, по-голям от миналата размер. Турция в тази борба ще клони към тази страна, която поше на думи обявява нейната независимост, значи Русия и Франция, обаче не ще клони към тези които твърде явно изискват стопанската анексия. Сама та Индия може да определи своето становище, много вероятно като изходна точка за своето явно освобождение, така че в този случай почти цяла Европа и Азия (без Япония) са съединени в един континентален съюз. Понятно е, че тези групирания не ще стават в хубава хармония, а под гърма на висящия се в смъртни гърчещия, срутвещ се капитализъм. Тук обаче се явяват два големи въпроса, единия, какво влияние има тази концентрация върху световния пролетариат, най-главно върху европейския и азиатския пролетариат и второ, възможно ли е на капитализма чрез азиатската си политика да заздравее още веднаж своето стопанство. Тези въпроси са

най-решаващите, които някога световния пролетариат е имал да изпита и преди всичко да разреши. Капитализма концентрира всичката си сила върху преземването на световната стопанска криза, пролетариата има залача, чрез премахването на капитализма да тури край на цялата империалистическа политика. По двата големи решаващи въпроси за световския пролетариат в свързка с азиатската проблемата ще вземем становище в идния брой. (Следва).

Тесняците за мирния договор и Вашингтонската конвенция.

В брой 225 от 20 март т. г. на „Работнически в-к“ тесняците пишат по повод 8 часовия работен ден следното (стр. 5, колона 4-а):

„След това др. Манов разгледа от формална страна въпроса и доказва, че правителството не може да премахне 8 часовия работен ден, защото това е против текста на мирния договор и международните конвенции в Вашингтон“.

Значи вие, господа, се силаете в вашата защита на 8 часовия работен ден международното бюро на труда при Лигата на народите, на Нийошкият договор и Вашингтонската конвенция! Не, 8 часовия работен ден не може да се считава при съществуващата масова безработица и смъртна криза на капитала вече с нищо, освен чрез революцията, а най-малко чрез адвокатски речи от „формална“ страна. Работническата класа не се нуждае от „защитници“, а от борби. За нея е ясно, че нейната санкция за международното право днес, на което вие много държите е само гражданската война, Долу маските жалки реформисти!

Кой провежда запоя на трудова повинност.

В брой 226 от 21 март т. г. тесняците пишат на стр. 1, колона 3 и 4 под заглавие „Времената трудова повинност в София“ следното:

Нашата група предложи („Софийския общински съвет — б. р.) да се намали работното време и да се плаща минимална надница 70 лв. на всички работници и бедни граждани . . . и „малко“ по-надолу:

„ . . . при това работата да почне от крайните квартали, където нуждата е най-голема и постепенно да отида към центъра.“

Оня който е за саботаж на този закон, не може да се ползва от закона с намаление на работното време невъзможно по закона на живота, вследствие масовата безработица при днешната смъртна криза на капитала, както и увеличение на надницата или благоприятствено предимство на крайните квартали.

Защо, мизерни демагози лъжете най-вulgарно, че сте против този закон. Хем го наричате аңгария, хем го провеждат, работите безплатно и като роби! Къде е логиката? Кое е истината — че сте за или против него? Това казват вашите дела които ви изобличават. Това не е комунизъм, а акробатство и политическа проституция.

ВЪНШЕН ПРЕГЛЕД.

Що става в Рур?

В Рур стават събития, които като тежка кошмарна вълна се носят над света на капиталистическото господство. Буржуазната жалта преса не прави от тех шумни сенсации, а буржуазния печат, се старае да ги преизлъчва. Че там се вълнува работническото подтиснато под двоякото господство на германски капитализъм и французски империализъм това е факт. Но ако съдим по конфузията, на парализиращия за работнически освободител московски „комунизъм“, то може да се досетиме, че там не става и нещо желателно за каузите на работническия съветизъм и „Работническо селски правителства“. Страхомъжанието на героите възобновители на капитализма от II и III интернационал, ни дава основание да мислим, че там върви не всичко гладко за империалистическите вжделения на поведителите.

Германския буржуазен печат за да прикрие пред работниците от окупирани части работата, пуска баснята, че рурските работници били подкупени от французите, а в Франция работата се представява, като просто вжлярише на безработиците.

Положително ние вземем едно, че Германската Работ. Комунистическа партия (Есенци) т. е. позната братска партия на германския пролетариат и единствения революционен представител на международния пролетариат, нашия Работнически Комунистически Интернационал, който до окупацията имаше селалището си в Рур — Есен, хвърлиха лозунг между рурските работници и френско белгийските солдати за открито въстание и събаряне гнега на капитализма в името на пролетарската диктатура и комунизма.

Германската Раб. Ком. Партия и Работнически Ком. Интернационал се срещнаха с общия фронт на съвокупната контрреволюционна буржуазна класа включително социалисти и лъже комунисти, от които първите като агенти на аңгло-французския империализъм се стараят да убедят германския пролетариат — в една или друга форма — да признае репарациите, а последните, — германските тесняци комунисти, за да убият революционните стремежи на германския пролетариат му поднасят измамата на „обща фронтове“ и „работнически правителства“.

Единствен източник за най-правилното и верно осветление на рурските събития, безусловно ще бъдат тези дадени от Работ. Комуни. Интернационал и Германската Раб. Комун. Партия (Есенци), чрез своите органи. Ние сме взели мерки, при първото получаване братските сведения да ги направим достойни на българския пролетариат осветени в същността на истината, предадена чрез нашите Есенци и Рурски другари, може би днес главни двигатели на рурските събития.

Дописки.

ПЛЕВЕН.

Революционния морал за теснячките думбази не е задължителен. Така напр. на 1 април обущарския работник Никола даскалчето, скарал на вечеринката с служачия от кооперацията „Освобождение“ Илия Димитров, го надупкал с нож на 6—7 места, болния бива откаран в болницата, а буйния младеж бива веднага изключен от кожаро-обущарската секция. Това бе изправено, за да не пострада народния дом на тесняците, поради това произшествие, и то пред изборите. Обаче, банкера на теснячката плевенска организация и любимеца на комитета Никола Иванова Пешев веднага прибира на работа Никола Даскалчето. Въпросния теснячки думбази всякога се плашеше да не попадне в неговата работилница кой лев комунист, или някой левичарски позив, а от новопокръстени дружбани, като Никола Даскалчето не се плаши.

Теснячкия думбази: се бой дане би факела на левичарите да освети пращия таван, в когото работят 15 бели роби на труда. И за да не се узнае че от тия 15 роби, само трима имат по 1500 лева месечна заплата т. е. 50 лева надница и то с условие да искат най-малко по 5—6 чифта в неделата, а останалите роби получават по 10—15 и 20 лева надница. И почти всякой ден на работниците се ограбва по 20—30 минути, а това на 15 работника ежедневно е равно на 7 часа ограбен труд. Пред празниците работниците се гжделичат с малка прибавка за да работят и по 12 часа.

Нека всеки работник да помисли, защо тяхните чорбаджии са се наврели в теснячката партия, и защо местния работнически съвет не допуща стачка в такива работилници.

1-та циментова фабрика около 2 километра до Плевен е чудовищна, защото работят от 50 до 70 работника, като истински роби.

Акционерите не държат стабилизирани персонал, а вземат от околните села работници и то с условие: там във фабриката казарма да

спят, да работят по 8 часа за 30 л., а за 12 часа — 45 лева надница.

Надзирателите са все одбор дружбани и хвърлите тесняци функционери нямат куража да арнират там. Дори агитационните си позиви оставят на 300 метра от фабриката.

Работника Васил Ткаченко ги извел раздал ги на работниците, за което надзирателя Генчо го набия със сопа до полусмърт, а Директора му подвисал уволненията, без законната защита за побоя и законното предупреждение за 15 дни. Неоглавна химика на същата фабрика беше започнал, поради своята лудост, да предлага, че от кожите на тия некултурни роби, може да се меле също цимент. Той си замисли по дяволите. Сегашния директор и неговите дружбани надзиратели, допущат, че за 30 лева, могат да взещадат и последните сокове от вжргачизираните работници на тая пращна и мръсна циментова фабрика.

Тъй ще бъде навсякъде, до где-то революционния работнически комунизъм, не изгика из главите на работниците теснячкия опуртионизъм.

Хасково. Теснячката лъжекомунистическа партия както всякога тъй и за изборите ХХ обикновено народно събрание прояви най-широка дейност.

На 19. IV. т. г. из градът ни беха разлепени афиши с които оповестяваха и канеха работниците, емигрантите и маломотните да отидат на събрание в кинематографа, гдето щели да говорят плащаниците и много големите величия дошли от София Георги Димитров, секретарят на общия им работи сънд. съюз и пръв кандидат народен представител в листата Хасковска околия и Димо х. Димов, редакторът им на в-к Освобождение. В края афиша за вжршаа: „Елате на събранието за да чуете вашите освободителни лолунги“. Но какви са те? Мислите ли, че ще са по някъ на класовата революционна борба, за освобождението на работниците от игото на капиталистическия строй? О! не, те са следните: репарациите да плащат господарите, автономия на общините и работническо-селско правителство.

Голямите плащани на гърба на работниците величия иска разберат (те разбират, но не им иде на сметката), също трябва да разберем и ние работниците, че до като съществува системата на днешното господство управление и средства за производство са в ръцете на господарите, то репарационните плащани ще ги развжрлят на производството — и произведения продукт извещен на пазара, кой мислите да го купува? Господаря ли? Не! ще го купуват работниците, тъй че репарациите при тая система на управление, пак ще плащат работниците, а не господарите. Нека видят и разберат работниците в името на какви освободителни лозунги ги призовават лъжекомунистите, също за автономия на общините, до като съществува централната власт и да се даде автономия на общините, те ще са зависими от тая централна власт, понеже са нейни изпълнителни органи, а централната власт служи и покровителствува буржуазните класи. В края казваме на лъжекомунистическите величия: не господа, по пътя на бюлетинката и компромисчийството за „селско-работническо правителство“, а по пътя на класовата революционна борба на пролетариата, към комунистическо общество.

Съобщения.

Вестника не излезе миналия вторник по технически причини в печатницата.

На другарите се напомня освен с по-интензивното разпространение на вестника сред работниците, да не забравят и неговата материална подкрепа. От редакцията.

